Ч. 160 (13.399). Львів, пятниця 23. червня 1933. Po[illegible]towa opłate [illegible]cono ryczałtem. Рік LIV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Літвінов рятує економічну конференцію.

На основі засадничих промов, виголошених представниками великих держав по відкритті конференції в Льондоні тяжко булоб ставити прогнози відносно її майбутніх праць, але варто ствердити, що там панує зрозуміла засада — сорочка ближча до тіла ніж кожух.

Брак довіря до сучасних міжнародніх відносин, який є головною основою цілої світової кризи, панує неподільно і в Льондоні. Цим можна вясувати і той факт, що конференція не поспішає з річевими плянами уздоровлення світової господарки. Брак конкретних пропозицій у промові представника Зл. Держав особливо розчарував конференцію.

Тим більше враження зробив виступ Літвінова, що перший подав цілком конкретний плян поборення світової кризи та відбудови світового господарства. Ініціятивність ходить завжди простими шляхами, тому й плян Літвінова при цілім його богацтві статистикою незвичайно простий. Всупереч іншим державам, що не хочуть нічого купувати і тим спричинюють розвиток кризи, СРСР жертвує собою і пропонує перебрати значну частину накопичених сирівців та готових товарів, що лежать важким тягарем на світовім господарстві, при одній умові... і тут показалось копито... СРСР мають дати довгоречинцеві позички.

Пан Літвінов, чи як він там справді зветься, представник більшовиків, які ще рік тому клялися зруйнувати буржуазний світ, починаючи з Німеччини, в ролі спасителя цього світу, це фігура гідна сучасних політичних відносин, а може й цілої світової конференції в Лфондоні. У всякім разі йому треба без застереження признати не лише безмежну відвагу забуття, а й взагалі небуденну політичну відвагу. Пан Літвінов гадав, що світ зайшов у таке болото, з якого можна вийти лише більшовицькою стежкою. Без цього він не зважився би так отверто вказувати на СРСР, як на шлях, яким світ може вийти з кризи. Не зважився би тому, що за польським кордоном справді починаються безмежні простори, на яких може бути відбудоване світове господарство, але зовсім не більшовицькими засобами.

Жадаючи позичок, і то великих, Літвінов намагається вбити одним ударом двох зайців. Гроші чи товари, якими вони можуть урядити новий демпінґ у цілім світі, більшовики потребують, справді до зарізу, розуміється інших, для дуже пильних справ: їм потрібно викінчити апарат примусової праці та остаточного поневолення підбитих націй; потрібно викінчити зброєння для вирівнання суперечки з Японією, а може й ще з кимсь.

По друге, більшовики дуже добре розуміють, що ніхто так не дбає про життя довжника як його кредитор. Нові кредити, кинуті до позичок заморожених вже раніше в СРСР боронили би більшовиків проти кожної „буржуазної" держави у всякім разі без порівнання краще ніж ціла червона армія.

Щоби жадати нових позичок для того справді треба мати дійсно більшовицьку відвагу. Як платять тепер довгоречинцеві позички воєнні і невоєнні, можна бачити на самій конференції, що хоче в першу чергу скасувати борг Европи Америці. Німецька мораторія є також досить повчаюча.

Рекорд довгоречинцевої ґарантії експорту до СРСР поставила догітлерівська Німеччина, згодившись на заплату товарів по пяти роках. Але для того, щоби більшовики могли заплатити в початку цього року короткоречинцеві зобовязання, мусіла Німеччина дати їм 60 мілійонів рублів на рахунок совітської продукції золота, а Англія 35 мілійонів марок на рахунок достави совітського дерева. Від того часу відносини СРСР і до Німеччини і до Англії поважно змінилися не в кращий бік. Не покращали і внутрішні відносини Совітів. Давати довгоречинцеві позички державі не визнавій Америкою, державі, гроші якої не вартий валюти найменшої з прибалтійських держав, ледви зважиться навіть Франція.

Не треба забувати, що коли недавно більшовики зажадали визнання їх Зл. Державами Америки, то їм заявили там, що визнання СРСР Америкою моглоб викликати тепер непотрібне напруження американсько-японських відносин. Отже треба думати, що й уділення позичок СРСР Францією моглоб викликати цілком непотрібне напруження її відносин не лише до Японії, а може й до Німеччини та Англії.

Але й поза тим утворення спілки великих держав у Льондоні для піддтримання більшовизму досить неймовірне навіть при сучасних міжнародніх відносинах. Спілка ця моглаб бути лише з досить обмеженою порукою. Наслідком порозуміння великих держав СРСР досить легко можна розкласти на його природні складові національні держави. Але вибух національних революцій у кінці світової війни довів яскраво, що нема у світі сил, які моглиб стримати розпад держави наслідком природного розвитку націй, увязнених в її межах.

Навіть побіжне порівнання самого господарського становища національних прибалтійських держав з голодом та жахливими злиднями, які терпить населення СРСР вказує виразно, яким шляхом треба йти до господарського уздоровлення земель, окупованих більшовиками.

Коли увільнення цих земель та їх господарська відбудова може бути тою великою акцією, яка може зеднати сили великих держав та послужити початком господарської віднови цілого світу, то кожне змагання вдержати СРСР штучно при житті, а навіть полишення його в теперішнім стані причиниться безумовно до дальшого поглиблення світової кризи.

Досить собі пригадати, який отруйний вплив націле політичне життя Европи мало протягом десятків років повільне вмирання старої Туреччини, щоби уявити собі, що буде значити повільний розпад величезної держави між Европою та Азією побіч Китаю, Індії та інших країв, що числять разом мало не мілярд населення. Не зайвим буде пригадати з другого боку, що організований поділ великої Австро-Угорської монархії на її складові національні частини відбувся протягом дуже короткого часу без особливих міжнародніх потрясень.

Коли брак довіря світового капіталу до стійности сучасних політичних та господарських відносин є головною основою світової кризи, то СРСР є безумовно головною перешкодою до повороту цього довіря.

На конференції у Льондоні виступив представник Китаю і заявив, що коли інші краї терплять від перепродукції, то Китаєві бракує всього, зочинаючи від залізниць і шляхів і кінчаючи засобами поживи та предметами ужитку, і запевняв, що його країна може служити основою відбудови світового торгу.

В противенстві до СРСР, держави націй, Китай є державою національною, що має багато даних для нормального розвитку. Але Китай є не лише сусідом СРСР, а й має у центрі держави самостійну більшовицьку державу з власним військом і населенням до 30 мілійонів осіб. Чи ця більшовицький осередок буде знищений, чи він пошириться при допомозі московського уряду і на інші частини Китаю, цього ніхто пророкувати не може, поки СРСР не лише існує, а й завзято зброїться при допомові великих держав, що зібралися тепер на конференцію до Льондону.

На конференції у Льондоні згадувано про орґанізацію інтернаціональних робіт, наприклад, про будову нових залізниць, але не в Китаю, де вони справді могли би в короткім часі дати великі зиски, але... в центральній Африці, на теренах дуже неоплатнім, та далекім від більшовизму всякого роду.

Інтернаціональні роботи під проводом і ґарантією національних урядів та великих держав є справді єдиним виходом зі світової кризи. А перевести їх можна лише там, де вони найбільше потрібні, на теренах від східньої Европи до Тихого Океану, зі сотками мілійонів населення. Але дати засоби на відбудову цих країв світовий капітал зважиться не раніше ніж тут будуть заведені нормальні відносини.

Доки пан Літвінов та йому подібні виступають зі своїми плянами ратування світу на міжнародніх конференціях, значних успіхів від цих конференцій, здається, надіятись не можна.

М. Данько.

Два факти з недавнього минулого.

Пригадка замісць полеміки.

У 44. числі „Нової Зорі" з 18. червня 1933. опублікована передова статтся п. н. „Що сіяли, те зійшло". Під таким заголовком є ще й підзаголовок, який звучить: **„Знікчемніння громадського життя галицьких українців"**. Автором тієї статті, як видно зі стилю та своєрідної ментальности, є головний редактор „Нової Зорі" п. д-р Осип Назарук. Щож обговорює і чим займається ця його стаття? Вона подумана як полемічна зі статтею тижневика „Мета", під назвою „Знікчемніння засобів ривалізації".

Новозорянський полеміст навів з названої статті три цитати і нагло кинувся з лайкою на наш орган. Отже п. Назарук твердить, що „найбільшим виновником знікчемніння громадського життя галицьких українців" є не хто інший, а саме „головний орган УНДО „Діло". „Бо — каже далі п. Назарук — ні одна політична група ні орган не сіяли в нас стільки нікчемностей, таких великих та через такий довгий час, як сіяли їх УНДО і „Діло".

На такі твердження п. Назарук дає і „факти", а саме: 1) Напади „Діла" на станиславівського владику Григ. Хомишина. Про цю справу пише п. Назарук дослівно так: „цькування „Діла" на цього владику не мають, здається, нічого рівного собі, ні подібного в ніякій пресі, навіть найліпшій. Хто думав би, що се твердження „переборщене", нехай перегляне спеціяльну рубрику „Хомишиніяда", котра тягнулася в „Ділі" довгими літами"... (перед війною — Ред.); 2) Напади на проф. Ст. Томашівського.

До тих двох „фактів" бажаємо дати вияснення і пригадки.

До 1) Це правда, що в „Ділі" перед війною була „рубрика Хомишиніяда". Але правда і те, що співредактором „Діла" був тоді визначний радикальний діяч п. Осип Назарук. Будучи радикалом він не тільки не любив, але й вів боротьбу з тодішними національними демократами, але рівночасно був він і співредактором „Діла", що було передовим органом національних демократів. Отже у „Ділі" він працював для націоналдемократів. Це, очевидно, не було тоді з його боку ніякою „нікчемністю",

а просто працею на забезпечення свого істнування. Інша річ, що п. Назарук старався у „Ділі" нераз перепачковувати і свої „радикальні" симпатії. Коли вдавалося, то робив випади проти церкви, не нехтував також ніякою нагодою, щоби перепачкувати похвали та вислови подиву для будизму, яким він тоді захоплювався. З переконанням і пильністю та з неабияким „знанням справи" п. Назарук заповняв тоді у „Ділі" й анатемізовану ним тепер „рубрику Хомишиняда" творами свого пера. Він стояв при тому на становищі, що не те, що він тоді писав „не мало нічого рівного собі ні подібного в ніякій пресі", але навпаки, боронив завзято погляду, що ніякий нарід не мав ніколи ні „рівного ні подібного" до єпископа Хомишина владики. Колиж він це робив тоді з переконання, а тепер „з переконання" називає це нікчемністю, то виходить, що п. Назарук повинен би тепер явно і славно з християнською покорою писати прилюдно про свою власну нікчемність, а не приписувати її комусь іншому. Але щоби так справу поставити на те треба мати направду християнську покору і відважне чоло. А п. Назарук того не має. Бо він редагує християнсько-католицький орган цілком не по християнськи. В ньому копає він усіх і вся, копає навіть греко-католицьку церковну ерархію, за вимкою теперішнього свого покровителя, копає своїх вчорашніх приятелів навіть на смертному ложі (пок. В. Липинський), опльовує недавнє минуле свого народу, в якому він був спричинником неодного лиха та вихвалює тільки еп. Хомишина, в якого католицькому органі працює, а якого недавно теж опльовував, і православного гетьмана Скоропадського, якого він свого часу валив і проголошував народнім зрадником.

Все те робив і робить пан Назарук „з переконання". А якеж з тих „переконань" було в нього правдиве? Ніхто не збагне. Так само як ніхто не вгадає, скільки в нього буде ще нових переконань. І невже такий „апостол" моралі й характерности має якенебудь право займатися провідництвом і моралізаторством серед грекокатолицького українського населення? На наш скромний погляд не повинен би цього права мати. А коли так є, коли один з церковних єрархів використовує цього колишнього свого і духовенства і церкви найзапеклішого ворога для своїх цілей і навіть для моралізування підлеглого собі духовенства — то це річ у світі та в інших народів невидана і нечувана. Але саме таке явище в нашому житті є клясичним зразком того, що можна підтягати під поняття джерела „нікчемніння" громадянства.

До 2) Проф. Томашівський вже покійний. А „de mortuis nihil nisi bene". Але від перестерігання тієї засади мусимо в даному випадку відступити, приневолені „полемістом" і „моралістом" з „Нової Зорі". Проти двох політичних кроків проф. Томашівського „Діло" виступило — це правда. Але ці виступи нічим не обезцінювали проф. Томашівського, як заслуженого історика та вченого. Зате пок. Томашівський опублікував з помсти за ті виступи величезний памфлет проти „Діла" і проти УНДО саме на сторінках „Нової Зорі". „Нова Зоря" стала для пок. Томашівського зливником помий, вилятих на наш орган і на всіх діячів з УНДО. Ми на це не реагували, бо переконались, що проф. Томашівський був тоді поважно недужий і не хотіли полемікою загострювати його недуги. Але зате не можемо промовчати того, що саме пок. Томашівський був одним із тих, які в нас безоглядно намагались валити й нищити авторитети. Він між іншим безоглядно боровся з проф. Грушевським і робив це навіть при допомозі „Діла", тоді коли співредактором „Діла" був п. Назарук. Пок. Томашівський мав тоді як і останніми часами з спільника в такій роботі не кого іншого, а саме пана Осипа Назарука.

За творення дешевих селянських бурс.

(Стаття надіслана).

На стовпцях „Діла" порушив недавно дир. Коренець справу організації бурс. Вона справді пекуча.

Наплив селянської молоді до шкіл катастрофально змалів. Причина цього не так у зменшенні тяги села до школи, як у зубожінні його і неспроможности вдержати дітей у місті. Доки господарське положення села не покращає, зарадити цьому можуть тільки бурси.

Основування великих бурс складна справа, зате доволі легко організувати збірні мешкання на зразок передвоєнних „селянських бурс".

Колишні „селянські бурси" були це спільні мешкання, звичайно для кільканацятьох учеників з близької околиці даного міста. Харчі здебільша довозили батьки в натурі, варила привезена зі села бабуня, бурсаків наглядав старший ученик („цензор"), цілу бурсу члени її управи, громадяни з містечка.

На подібних основах можна би почати і тепер. Організуванням таких бурс повинна би заннятися „Рідна Школа" через свої філії і кружки. Вона мусілаб розвести пропаганду за збільшенням посилання селянських дітей до школи й ремесла і проголосити плян організування в часі ферій в усіх тих місцевостях, де є важні для нас школи — селянських бурс, що малиб дати дітям дешеве і здорове приміщення.

Рефлектанти мали би зголошуватися у найближчих філіях чи кружках „Р. Ш.". Філії і кружки мусіли би вже тепер розглянутися за більшекімнатними мешканнями на приміщення поодиноких збірних станцій і намітити для кожної з них по одній господині й одному старшому ученикові цензорові. Кімнатну й кухонну обстановку можнаб закупити із завдатків зголошених учеників. Харчі в натурі довозилиб батьки з ближчої околиці, дальші платилиб готівкою.

Харчеву господарку могла би вести харчева комісія із самих учеників, після одностайного зразку, випрацьованого „Р. Ш." і під контролею філії чи кружка. Цілий організаційний плян цієї бурсової акції повинен би бути випрацьований до подробиць Гол. Управою „Р. Ш." з використанням досвідів, зібраних при організації селянських бурс перед війною.

При винаймі хати ближче периферій міста, при довозі харчів здебільша в натурі, удержання одного ученика вийде дуже дешево, на половину, а то й третину того, що коштує приватна станція, де дитина є звичайно тільки джерелом доходів для чужих, не все доброзичливих людей. Гигієнічні і моральні умовини на таких станціях лишають нераз дуже багато до бажання. Такі бурси будуть і значно дешевші і в більшости випадків здоровіші.

Переведення широкої організації бурс могло би дуже помітно збільшити фреквенцію нашої молоді у школах. Тому треба би братися за це зараз, вже тепер у червні.

„Рідна Школа" повинна намітити організаційні рямки, а освічене громадянство по селах розвести негайно широку пропаганду за посиланням дітей до шкіл і ремесла та за творенням селянських бурс на такій кооперативній основі, як вище описана.

Р. Білинський.

При зміні адреси просимо подавати й стару адресу.
Зміна адреси 1 зол. Можна присилати почтовими марками

Свято на Маківці.

З нагоди 18. роковин боїв Українських Січових Стрільців з москалями на горі Маківці відбудеться цьогорічне свято в неділю 2. липня з такою програмою:

Год. 7.30 читана Служба Божа у церкві в Тухлі, опісля святочне відкриття металевої таблиці „Поляглим на Маківці", поблагословлення і молебен. Службу Божу, посвячення таблиці і молебен відправить Впр. о. мітрат Базюк з участю хору „Сурма" зі Львова.

По Службі Божій процесійний похід околичних громадян на Маківку.

Год. 11. Співана Служба Божа на стрілецькім цвинтарі на Маківці з проповідю при участи сполучених хорів з Гірного, Конюхова і Сколього та сокільських орхестр зі Стрия і Синевідська Вижнього.

На це свято запрошуємо Українське Громадянство.

В цілі приготування нічлігів зволять поодинокі місцевости найпізніше до 29. червня зголосити кореспонденційною карткою скількість

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 23. ЧЕРВНЯ 1933.

ЯРОСЛАВ КОНСТАНТИН ЯСЕНИЦЬКИЙ.

ГОЛОС З ПОРОЖНЕЧІ

або

ЧИ МОЖЛИВИЙ У НАС ЛІТЕРАТУРНО-ВИДАВНИЧИЙ РУХ?

Господарська кріза, що від кількох літ держить нас у своїх дужих кігтях, найбільше відбилася на українській літературній творчости, бо затамувала і так слабий потічок української літератури та загальмувала видавничий рух. Минулий 1932 рік поза двома-трьома книжками з красного письменства не приніс нічого. Цей біланс — це найстрашніше свідоцтво нашого духового вбожества та браку охоти до направи. Цей біланс показує, що нема в нас цілковито літературного життя, ні видавничого руху і що 7. мільйонова маса, а в ній 10.000 інтелігентних родин живе майже без книжки. Такий стан ставить нас в останнім ряді між европейськими народами. Недиво-ж, коли поважні підручники сучасної европейської літератури згадують про нас (40 міл. нарід) на рівні з альбанцями, або поминають нашу літературу мовчанкою, хоча навіть модерній словацькій чи естонській літературі присвячують доволі місця.

У нас забувають про одно, що *тільки* література піддержує нашу національність, що тільки вона вдержує нас над поверхнею суспільного багна, в якому потапає велика частина нашої суспільности та що тільки живе, творче слово втілює національну ідею.

Мізерний видавничий рух у Галичині — насував би погляд, що в нас нічого не читають, але це твердження було би надто рисковне. Українці в містах кормляться польською книжкою, оригінальною та перекладною і поволі насякають польською культурою. Українське населення наших сіл мало читає, а ті одиниці, що рвуться до світла і до книжки, перечитавши 30—50 українських повістей (від Квітки до Лепкого), з браку нової рідної продукції теж починають читати польські книжки. Коли додати, що публичне життя і школа є знаряддям винародовлення, щойно тоді зрозуміємо ролю рідної літератури і книжки, як бастіонів національної культури.

Живемо серед зачарованого кола. Незацікавлення нашого загалу літературою викликає її занік, а її занік заморожує таланти. В наслідках доводить це до дивогляду, що український загал не привчається до систематичного купування та читання українських книжок, бо час читання клясиків давно минув. Цей стан доводить до того, що брак української оригінальної творчости у формі повістей чи то драм не дає нам можливости показати їх у перекладах культурній Европі, та виказати наші індивідуальні риси. Цей стан мусить змінитися. Мусимо з напругою усіх сил вилізти з цього трясовиння та взятися до направи лиха.

Література розвивається там, де серед загалу істнують інтелектуальні змагання. Щойно серед інтелектуальної атмосфери та зацікавлення загалу появляються питомі літературні таланти, які розвивають та оживляють своєю творчістю літературне життя свіжістю думок, форми і змісту, викликують зацікавлення в громадянстві до літератури.

Відносини в нас якось так дивно досі склалися, що літературного життя у нас нема. Тому треба витворити пригожу літературі атмосферу, хочаб тільки в обмежених рямках.

Літературну атмосферу творять або одиниці, великі літератори, або меценати, або гуртки, чи пак відповідні товариства. У нас якось так відносини складаються, що брак нам і великих письменників і багатих одиниць з амбіціями для літературних потреб. Залишається нам оперти наші літературні потреби на гурті людей, т. зв. товаристві. Справді від кількох літ іствує у нас „Т-во письменників і журналістів ім. Ів. Франка у Львові", яке статутово покликане до такої діяльности, одначе воно досі не займається цими питаннями.

Товариство письменників повинно би 1) *зосередити* біля себе весь літературний рух в краю і за кордоном, згуртувавши всіх українських письменників в краю і за кордоном. Крім цього повинно би розбудити зацікавлення літературними проблемами через улаштовування літературних балачок, дискусій та літературних вечорниць, де би сходилися старші письменники вже з іменем з молодшими адептами літератури і де ці старші у спосіб в Европі практикований обговорювали би праці молодої музи, де можна би відчитувати новини і подавати ради у формі критики та де заохочували би молодих письменників до праці.

2) Творити під своїм покровом літературні нагороди. — що саме Т-во почало робити.

(Продовження буде.)

учасників Т-ву Охорони Воєнних Могил у Львові, вул. Словацького 14, або філії цього Т-ва у Сколім на руки Всч. о. декана М. Мосори.

Українські часописи просимо вічливо цей комунікат передрукувати.

Філія Т-ва Охорони Воєнних Могил у Сколім.

Прогулька на Маківку.

З нагоди цьогорічного свята на Маківці організує Сокіл-Батько прогульку до Тухлі і на Маківку. Учасники виїзджають зі Львова в суботу 1. липня в год. 18.15, а вертають у неділю в год. 22.43. Нічліги для учасників будуть приготовані. Залізничий білет в обі сторони з 33-проц. знижкою без огляду на скількість учасників коштує зол. 13.80. При зголошенні 50-ти осіб користатимуть учасники з 50-проц. знижки.

Охочі до поїздки мають найпізніше до дня 29. червня зложити квоту зол. 9.—, як оплату півбілету до Тухлі і з поворотом, в ліквідатурі Земельного Банку Гіпотечного у Львові на рахунок біжучий Сокіл-Батько.

Старшина Сокола-Батька.

—o—

Свято Козацьких Могил під Берестечком.

За почином своїх філій на Волині Головна Рада Т-ва „Відродження“ зорганізувала прогульку з Галичини на Свято Козацьких Могил. Прогулька ця була сіллю в оці нашим сусідам, бо вже заранння краківський „Курер“ перестрашився наїзду галичан на Волинь і почав виписувати пересторги, звернені в сторону дирекції залізниць, щоби — борони Боже — не дала українцям залізничої знижки... Слід згадати, що на кілька днів перед святом розліплено по всіх селах волинського воєвідства оповістки до „спокойней людносці зємі волиньскей“, що взивали не брати участи в „зґромадзеню“, що його задумує влаштувати Т-во „Відродження“. Мовляв, Т-во „Відродження“ не дістало дозволу на організування „зґромадзеня“, це нелегальна й нестатутова робота і т. д. Остерігає, що винних потягне до судово-адміністраційної відповідальности. Розпорядок був надрукований у польській мові і підписаний вол. воєводою Юзефським.

Вже в четвер вечором всі дороги, що вели на „Козаччину“, були заставлені поліцією, що скрупулятно леґітимувала всіх приїзжих та проходячих. Такі кордони були розставлені у двох місцях, що вели від сторони Бродів-Лешнева. Хто перейшов перший кордон, мусів ще раз витягати все наверх при другій ревізії, що була ще гостріша. На самому Святі не обійшлось без інтервенції поліції, що її стягнули сюди з 15 дооколичних постерунків. Усі вони з крісами і штиками ходили поміж людьми та підозрілого або леґітимували або просто засаджували до спеціяльно приготованої клуні.

Всіх, що мали вишивані сорочки з червоними лентами, або що мали вигляд „нетутешніх“, леґітимували та пильно інвіґілювали.

В селі Пляшовій були дві клуні переповнені молодими парубками, між котрими не забракло і студентів з Галичини.

Двох студентів, які приїхали зі Львова колесами, берегли від самого початку. А при докладній ревізії забрали в секретаря Головного Т-ва „Відродження“ статути, відзнаки, заяви та журнал „Відродження“, бо, мовляв, це противдержавне й недозволене на Волині. На домагання не видали ніякої посвідки, кажучи, що посвідку дістане Головна Рада Т-ва „Відродження“ від дубенського старости.

В поворотній дорозі слідча поліція у Бродах придержала на постерунку Івана Костюка зі Львова та Ярослава Щербанюка з Рогатина, що вертались колесами до Львова. По докладній трьохгодинній ревізії та по одержанні телефонограм з львівської слідчої поліції придержаних випустили, задержуючи деякі особисті записки та протиалькогольні брошури, що їх найшли в секретаря „Відродження“.

На святі давалася відчути відсутність послів, які могли безпосередньо інтервеніювати

Учасників на Козацьких Могилах було 30—40 тисяч, що є просто неймовірне при таких перепонах. Напевно було би вдвоє стільки, якби не було ніяких перепон.

—o—

ПОМЕРЛА КЛЯРА ЦЕТКІН.

МОСКВА, ПАТ. У відпочинковому домі в місцевості Архангельское померла на 76-ому році відома німецька комуністка Кляра Цеткін. Жила вона в м. Архангельское від року з перервою, коли то виїхала була до Німеччини, щоби отворити перше засідання райхстаґу.

В обороні вимираючої України.

Кореспонденти американських ґазет представляють страшне становище Великої України під ярмом Москви. — Міліони людей вимирають з голоду. — Вже є випадки людоїдства.

Ню-Йорк, 5. червня

„Коли ми мовчимо — буде говорити каміння“ — так хіба треба пояснити велике зацікавлення Радянською Україною деяких американських ґазет.

Вчорашній „Ню Йорк Америкен“ помістив майже на половині сторони кореспонденцію Гарета Джовнса, колишнього секретаря англійського воєнного премієра Льойда Джорджа. Джовнс відвідав недавно Рад. Союз і прислав щойно першу статтю з Льондону до „Ню Йорк Америкен“. Він каже, що вже в березні у Москві чув крик з усіх усюдів: „Нема хліба!“ А один українець сказав йому таке:

— Ми вмираємо на Україні, бо не маємо хліба. Ми прийшли до Москви купити хліба і вислати його почтою до нашого села.

Другий селянин з України сказав таке:

— Наші села на Україні вимирають. Ми засуджені на смерть, бо не маємо хліба.

Ще інший українець сказав:

— У нашому селі ми мали 150 коров, а тепер маємо лише шість.

Щоби переконатися, чи це правда, Джовнс рішився поїхати сам на Україну. По дорозі на одній стації стрінув цілу ватагу українців, що втікали на північ.

Від них почув таке:

— Два місяці ми не мали хліба. В нашому селі люди вимирають. Ми йдемо на північ за хлібом, але вже дальше не хочуть нам дати залізничого білету. Тепер не знаємо вже, що робити.

В дальшій дорозі Джовнс довідався більшовицької тайни. Селяни не мають хліба по селах і женуть за ним до міст. Туристи не їдуть на село, а відвідують містечка. Тому вони не бачать голоду села.

Опісля Джовнс сам переїздив селами і то в ріжних околицях. Каже, що при дорозі стрічав трупи людей, які погинули з голоду. На кінці дає таку замітку:

„Такий голод лютує після пятилітки. Яка цьому причина? Яка будучина?“

Про це хоче він сказати в другій статті, яка має появитися мабуть у наступному недільному виданні „Ню Йорк Америкен“.

Коротшу, але ще більше жахом проймаючу статтю помістив нині у газеті „Дейлі Ньюз“ Доналд Дей, кореспондент газети „Шикаґо Трибюн“. Допис надісланий з Варшави з датою 3. червня. Дей каже, що урядово обчисляють, що в часі голоду в СРСР. у 1922 році померло там пять і пів міліона людей з голоду. А теперішні признаки вказують, що цього року помре стільки людей лише на самій Україні.

Дей призбирав інформації від подорожніх, з урядових звітів, з приватних листів, від дипльоматичних представників на Україні і на основі тих матеріялів малює страшний образ вимираючої України.

Москва купує потайки збіже за границею і дає його лише містам. На Україні ці міста обіймають 4 міліони населення. Небажані елементи (отже мабуть самих лише українців) влада проганяє з міст, даючи їм примусові пашпорти. Селяни мусять іти на колективні господарства. Їх беруть до роботи як худобу і дають їм лише миску якоїсь каші денно. Багато з них запрягалось весною до плугів, щоби зорати землю.

На селі голод дійшов до таких розмірів, що люди вмирають сотками кожного тижня. Кухар одного чужоземного консуляту в Харкові пише, що він покидає роботу, бо доробився маєтку тим, що продавав лупини з бараболь нуждарям, які щоденно приходять до нього задними дверми.

Щоби по містах зменшити число голодних, поліція (чека) дала наказ непролетарським мешканцям двацятьвісьмох містечок забратись на село впродовж десяти днів. Коли хто зпоза міста зайшов туди припадково, а поліція його відкрила, мусів забиратися з міста таки того самого дня. Почтові уряди не сміють приймати до пересилки пакунків із сушеним хлібом.

Бувають часті випадки людоїдства.

Чека не дозволяє еміґрувати з тих околиць, де найстрашніший голод. Дня 28. березня Москва видала наказ про цілковиту неволю на „колхозах“. Коло 80 відсотків українського населення нагромаджено на „колхозах“. Тим селянам не вільно залишити своїх домів, хіба за дозволом управителя „колхозу“. Він може вислати одну частину родини до копалень на роботу, а другу залишити на „колхозах“ чи деінде.

Колись Україна давала 22 відсотки збіжа цілої Росії, а тепер Москва придумала голодову смерть для неї — так пише Дей.

Відгомін Городка перед судом.

РОЗПРАВА ПРОТИ 7 МОЛОДИХ УКРАЇНЦІВ ЗА ЗЛОЧИН З 97. ПАРАҐРАФУ.

Одинацятий день розправи.

Саля має інший вигляд, як минулими днями. Вона набита публикою, що прийшла мабуть з простої цікавости, послухати заповідженої на нині промови прокуратора, бо вже вчора випитали усіх свідків. Набиті теж лавки журналістів та лавки за ними, на яких повно вищих поліційних службовиків.

В повітрі відчувається нервову важку атмосферу. Ще сьогодні, завтра, може ще день і — черговий акт траґедії молоді буде закінчений. Траґедія для тих, що сидять і для тих, що їх батьками...

Треба бачити засумовані та скорчені журбою обличчя родини підсудних, щоби могти дати відповідь на тему:

Хто відповідає і за що і за безліч непорозумінь та траґедій, що находять закінчення на цій салі, де ось сидимо й механічно нотуємо кожну її подробицю?

Хто? Питання, що настирливо вимагає відповіді...

•

Розправу починають в год. 9.40. Перший має слово обор. Коссака, д-р Глушкевич, що ставить внесок переслухати ще двох свідків у справі його клієнта. Внескові противиться прокуратор, а трибунал після довгої наради відкидає його, як такий, що не внесе вже нічого нового у розправу.

З черги відчитує предс. питання про вину підсудних для суддів присяглих. Їх шіснацять. Сім в напрямі державної зради усіх без виїмку підсудних, осьме й девяте про безпосередню участь обв. Мацака й обв. Куспіся в нападі на городецьку почту, десяте на випадок заперечення осьмого про дальшу участь обв. Куспіся в нападі, одинацяте про дальшу участь обв. Цапа в нападі (допомога учасникам), дванацяте і тринацяте про дальшу участь обв. Коссака в нападі (доручення виконати напад), пятнацяте і шіснацяте про дальшу участь обв. Мотики. Яр. Біласа і Марії Ковалюк у нападі.

Після 10-хвилинної перерви, якої вимагали оборонці для наради над питаннями, д-р Старосольський запропонував в імені всієї лави додати кожному з обвинувачених до першого питання про держ. зраду додаткове питання не про безпосередню їх участь в „одервалю чесці од цалосці“, а про належання їх до організації, що мала й підготовляла держ. зраду (§ 96), мотивуючи доволі довго свій внесок з правного боку та покликуючись на творців великих і відомих правничих творів. Прокуратор поставився проти цього внеску, теж засипуючи присяглих цитатами, виїмками і фраґментами правничих творів, а по півгодинній перерві трибунал пропоновані лавою оборонців питання відкинув, мотивуючи, що кожна діяльність ОУН не є підготовкою держ. зради, але вже самою державною зрадою.

З черги почав говорити прокуратор Мостовський, якому визначено на сьогодні час до 14.30. Це той сам, що й у попередньому процесі за напад в Городку Яг. перед наглим судом обвинувачував підсудних Біласа, Данилишина, Коссака і Жураківського.

Промова прокуратора тревала дві години, в якій обговорював він широко городецький напад та організацію ОУН, а врешті перейшов на характеристику поодиноких підсудних.

Завтра, в год. 9.30 прокуратор говоритиме далі.

ДИМІСІЯ АМБАСАДОРА.

Француський амбасадор у Варшаві Ля Рош має небаром уступити зі свого становища й перейти на такеж становище в Рим. Жувнеля іменували амбасадором у Римі лише на 6 місяців.

Перервали господарську конференцію.

ПАРИЖ, 21. VI. Пат. „Парі Соар" у кореспонденції з Льондону твердить, що наради світової економічної конференції поправді припинили до часу остаточної відповіді Зл. Держав у справі валютового перемиря. През. Рузвельт не хотів дати рішучої відповіді в справі валютового перемиря, поки не порозуміється з губернатором Ґерісоном, який тепер їде до Зл. Держав. З Вашинґтону приходять вістки, нібито в урядових колах переважає думка, що долар треба полишити на власну долю, не впливаючи на біржеві вагання при помочі штучних заряджень.

НЮЙОРК, 21. VI. ПАТ. Преса повідомляє, що в хвилиною приїзду проф. Молія до Льондону становище делеґації Зл. Держав буде ще більше невблагане. Рузвельт буде обстоювати світову звишку курсу торговельних паперів. Урядові кола думають, що прийшла пора для піднесення цін, збільшення прилюдних робіт і поширення кредитів за посередництвом центр. банків. Ці зарядження відповідають внутрішній програмі фінансової та економічної відбудови Зл. Держав. Коли Европа не прилучиться до тієї програми, то Зл. Держави будуть старатися здійснити її. Хоч Зл. Держави є проти евент. відложення конференції, то згодилися би на відложення, коли того домагатиметься більшість. У Ню Йорку одержали вістки, що можливо, що Франція усунеться з конференції. Думають, що приїзд Молія вияснить справу в нутрі ам. делеґації, яка стріється з критикою з причини уступчивости.

—o—

Мусоліні за австро-мадярською унією.

Мала Антанта грозить мобілізацією.

ЛЬОНДОН, 21. 6. ПАТ. У Льондоні одержали вістки, що Мусоліні бажаючи зєднати Францію для підписання пакту 4-х, предложив за посередництвом амб. Жувнеля вияснення спірних французько-італійських справ. Розмови вже почалися, одначе застрягли у звязку зі справою перебудови відносин у середущій Европі. Мусоліні, як зачувати, згодився на створення унії між Австрією та Мадярщиною, щоби так урятувати Австрію перед „аншлюсом". Це дало би теж ліпше становище Мадярщині, окруженій державами Малої Антанти. Створення такої унії потягло б за собою ревізію тріянонського трактату в користь Мадярщини. З думками Мусолінія погоджується Жувнель і Поль Бонкур. Далядіє є проти проекту.

У Льондоні одержали вістки, що між представниками держав Малої Антанти відбуваються наради, на яких загрозили, що колиб проект Мусолінія здійснився, то Мала Антанта зарядить негайну мобілізацію. Міністр Бенеш поїде до Парижа для переговорів із прем. Далядіє та Поль Бонкуром.

Облава на німецьких націоналістів.

Ліквідація Штальгельму.

БЕРЛІН, 21. 6. ПАТ. У всій Німеччині політична поліція переводила нині рано облави на німецько-національні охоронні штафети, переводила в льокалях організації та прив. хатах ревізії. В Берліні, Бойтені й ін. містах охоронні штафети розвязали та заборонили. Поліція стверджує, що організації ті були прибіжищем для бувш. комуністичних боївок, які за посередництвом „Шуц-Штафельн" діставали зброю та муніцію для приготування переворотової акції. Перевели теж ревізію в секретаріяті партії нім.-націоналістів в Берліні.

БЕРЛІН, 21. 6. ПАТ. Ліквідація Штальгельму поширюється. Влада розвязала нині всі відділи Штальгельму в Надренії. Надпрезидент провінції приказав зачинити схоронища охоронних штафет і сконфіскувати майно організації. Зліквідували теж відділи в Ангальті. Гітлерівська преса заповідає, що влада зреорганізує штафети в аполітичні мілітарні союзи, які будуть під строгою контролею.

—o—

Дефіляда данціґських кораблів.

ДАНЦІҐ, 21. VI. ПАТ. Нині відбулася дефіляда всіх данціґських кораблів і рибальських човнів у честь нового сенату. На березі ріки уставилися відділи С. С. і відділ гітлерівської маринарки. На чердаку корабля „Павль Бенеке" зібралися сенатор внутр. справ Ґрайзер, президент сенату і ін. Ґрайзер у промові зложив приречення вірности праворові німецької держави та праворові національної революції. Публика відспівала опісля гітлерівський гимн „Горст-Весель-Лід", а потім відбулася дефіляда кораблів, прибраних у німецькі, гітлерівські та данціґські прапори. В дефіляді взяв участь відділ гітлерівської маринарки з Ельбльонґа.

Арештували вбивника Арльософора.

У Палестині арештували підозрілого в убивстві президента Жидівської Пресової Аґенції Арльосорофа. Є це Авраам Ставський родом із Берестя, член партії Жаботинського.

—o—

Ще про „Ревію мод".

До уваг поміщених у „Ділі" назагал цілком влучних, прохаємо додати деякі доповнення та пояснення від самих впорядчиків.

Імпреза така настільки нова в наших умовинах що ініціятори її філія „Союзу Українок" та „Труд" не могли передбачити ні числа ні характеру зацікавлених осіб, тому задумали її як анкету під гаслом „свій до свого", з інформативним рефератом про завдання і теперішні ділянки праці кооперативи „Труд" себто про фахову школу та кравецькі робітні.

Такі анкети уладжувала в цьому році Філія „Союзу Українок" з „Маслосоюзом" і „Народньою Торговлею" для збільшення закупів у крамницях цих установ.

„Труд" мусів показати жіночі одяги для ліпшого ефекту на „живих манекинах"; звідти і пішов ревійовий характер анкети. Реферат хотів використати численно зібрану жіночу авдиторію, щоб зазнайомити її з ділянками праці цієї кооперативи та пригадати громадянський обовязок співпраці в цій інституції. Справа вишколу та виховання фахових українських робітниць та створення для них варстату праці дійсно немалої ваги.

Численні з недільних гостей просто не задумувались над тим, що елеґантні одяги по мистецьки проектовані, чи прикладені з французьких журалів правдивим фахівцем у цій ділянці п. Елею Олесницькою — виконані мозольною працею українських робітниць.

Паним „модельказ" та п. Жарському належиться щира подяка, що взяли на себе непрактикований у нас і невдячний обовязок конференсієрки і показу мод.

Щодо зачісок маленька завважа: кожній жінці ясно, що жіноча зачіска навіть з відомого фризієрського заведення мусить потерпіти від невпинного перебирання суконь та капелюхів — тому прихильний цій імпрезі критик повинен був узяти це під увагу.

В недільнім рекламовім показі, брали участь, крім згаданих фірм також косметичний кабінет п. Гаврисевич, та склад рукавичок, панчіх, косметиків „Альое" в крамниці „Укр. Н. Мистецтва". Інсталяцію рефлекторів виконав не інж. Левицький, а інсталяційне заведення інж. Кахникевича і Білинського.

Річ ясна, що з першого досвіду треба буде скористати і в будучому сезоні треба буде окремо уладити окрему анкету під гаслом „свій до свого", як легку і цікаву, яка вдоволила би не лише загал публики, а також фахівців і естетів.

Г. О.

НОВИНКИ

— **ДО НИНІШНОГО ЧИСЛА долучуємо складанки ПКО, якими просимо надсилати передплату за липень зол. 5.**

— **В-во Укр. Заг. Енциклопедії в Коломиї** повідомляє Вп. Передплатників УЗЕ у Львові та львівськім повіті, що п. **Василь Чапля** перестав бути інкасентом В-ва з днем 13. червня 1933. Всі належні В-ву гроші просимо слати поштовими складанками ч.: 153492 просто до В-ва. — **Адміністрація В-ва УЗЕ.** 3—3

ПАМЯТАЙТЕ ПРО МОГИЛИ УКРАЇНСЬКИХ ГЕРОЇВ!

— **На будову нагробника Ів. Франка** наспіла збірка з міста Глинян у сумі 32 зол.

— **Нова співоча капеля Дм. Котка.** В суботу 24. червня ц. р., після кількамісячних проб і зіспівання голосів, із Львова виїздить у перше турне по Галичині нова українська співоча капеля під проводом відомого диригента Дмитра Котка. До капелі запрошені найліпші мужеські голоси львівського й інших оперових хорів. З огляду на те, що дириґент Д. Котко має професуру співу в львівських школах і розпоряджає часом тільки літніх ферій, капеля в намічених містах свого маршруту даватиме лише по одному концерті. В осени по повороті з турне капеля дасть кілька концертів у Львові з театральної естради й по радіо. Бажаємо новому співочому товариству під батутою заслуженого й широковідомого дириґента в його трудній подорожі якнайліпших успіхів.

— **Заява.** В звязку з комунікатом „Діла" з 17. ц. м. ч. 154 заявляю, що на Загальних Зборах Товариства Прихильників Освіти 14. ц. м. я не був присутний, а до Виділу того Товариства вибрано мене тоді без порозуміння зі мною. Поминаючи вже те, що такий позаочний вибір уважаю під оглядом соціольоґічним кроком ненормальним, мушу зрезиґнувати з почесного для мене мандату також з огляду на теперішній стан мого здоровля, що не дозволяє мені брати на себе обовязків, яких я не був би в силі точно виповняти. Львів, 20. VI. 1933. **Д-р Іван Копач.**

— **Історія України французькою мовою.** Саме появилася з друку гарно видана книжка Роже Тіссерана п. з. „Життя одного народу — Україна", з передмовою відомого французького журналіста Рене Пінон. Книжка має 10 фотоґравюр і карту України. Фотоґравюри такі: Петро Могила, Вид на Камянець Подільський, Б. Хмельницький, Полтавське село, Деревляні церкви, Г. Сковорода, Київ, памятник Володимира Вел., Почаївська лавра, Шевченко і Шевченкова могила. Книжка видана книгарнею Мезоннеф, обемиста, на 300 сторінок, подає історію України від найдавніших часів до подій останньої революції. Є тут інформації про побут, народнє мистецтво, переклади народніх пісень і цитати з поезій деяких наших письменників. Книжка робить на перший погляд приємне враження.

— **Европеїзація.** Дирекція львівських залізниць вибудувала перший сальоновий ваґон, де пасажири можуть танцювати. Той ваґон має паркет, відповідне освітлення та обстанову так, що кількадесять пар може в ньому танцювати. У проґульці до Сколього минулої неділі пасажири користали з тих вибагів.

— **Львівські авта** щораз частіше починають переїзжати людей. За один день 20. червня були у Львові три нещасливі випадки; одній жінці авто зломало пальці від ноги, одному чоловікові поломало руки та ноги, одного сильно потовкло. Нема сумніву, що одною з причин таких нещасливих випадків, крім безшабашности шоферів, є нові приписи щодо їзди авт, які кажуть їм на закрутах вулиць і на площах робити нагло таке широке коло при обїзді, що люди не можуть ніяк зорієнтуватися, в якому напрямку авто їде. Давніше, при старій системі, кожний уже здалека бачив напрямок їзди і мав час уступитися з дороги.

— **Погоня за злодіями.** На розі вул. Листопада та Гроховської у Львові поліційна стежа з тайними аґентами попала на двох вломників. Пустилися за ними в погоню, а коли вломники не зупинилися, аґенти стали стріляти. Куля пошила вломника Збіґнева Маґеровського. Він не хотів подати названа спільника, з яким закрадався до вілі при вул. Потоцького.

— **Зарубала любовника.** В домі при вул. Шептицьких ч. 5. у Львові 41-літня різничка Марія Шафранська зарубала свого бувшого любовника 39-літнього Івана Лозінського. Лозінський жив із Шафранською, колиж вона постарілася, найшов собі молоду дівчину та випровадився від Шафранської. Приходив до неї лише за грішми. Коли Шафранська не хотіла вже давати йому грошей, приходило до суперечок. Лозінський, як зізнала Шафранська знущався над нею, тому вона зарубала його сокирою. Після вбивства сама зголосилася в поліцію.

— **Ріжні вістки.** Французька соціялістична партія на своїм зїзді 14. липня радитиме при зачинених дверах. — У Сальцбурзі влада арештувала кількох гітлерівців, що хотіли знищити збірники води у міській електрівні. — Бельгійські фінансові установи дістануть від Франції позичку на 400 міл. дол. — У Філядельфії помер у 32. році життя великий видавець Сайрус Кертіс, що був власником трьох великих денників і двох журналів; він і його жінка давали велик[і]

— **Розшарпаний поїздом.** На залізничому шляху між Журавицею та Перемишлем поклався капраль II. панцирного полку в Журавиці Іван Лис. Колеса поїзду розшарпали його

троші на добродійні цілі. — Король Іраку приїхав з офіціяльними відвідинами до англійського короля. — Міська влада в Ню Йорку постановила наложити нові податки на автомобілі. Кожний власник самоходу мав би платити ще стільки міського податку, що заплатив стейтового. Від кожної їзди наємним автом буде 5 центів міського податку. Сторонні власники авт платитимуть по 25 і по 10 центів міського податку при вїзді до міста через мости.

— **Боротьба на ножі.** Німецькі національ-соціялісти заповідають боротьбу з жидівськими купцями таким способом: Усі крамниці та підприємства чисто німецькі дістануть окремі вивіски, з зазначенням, що їхні власники чистокровні німці. Ті чистокровні німці будуть обєднані в союз і за таку вивіску платитимуть річну вкладку.

— **У добі цензури.** У Будапешті 18. ц. м. відбувалася пробна вистава досі забороненої поліцією песи Нордава „Д-р Кон". На виставі сиділи представники поліції та міністерства внутрішніх справ. М-ство дасть відповідь за кілька днів, чи песу дозволяє.

— **У XX-ім віці.** Від 20. ц. м. вводять для літаків між Прагою і Варшавою знижку на половину дотеперішньої ціни. Таким робом воздушна подорож на цьому шляху, що тріває півчетверта години буде дешевша як залізничий білет II-ої кляси.

— **Для дослідження клімату.** Два славні англійські університети Оксфорд і Кембрідж підготовляють подорож до північного бігуна. Мета подорожі — означити глибину підбігунового леду. Ці досліди мають велике значіння тому, що зміна світового клімату, стверджена від якогось часу, має свою причину у впливі підбігунового леду. Англійські вчені виїзжають 27. ц. м.

— **Публичні довги Канади 8„855,596.000 дол.** Парляментарна комісія для банкових справ в Оттаві, столиці Канади, подала звідомлення, що довги Канади, домінії, девятьох провінцій, муніципалів і корпорацій доходять до 8„855,596.000 дол. Від того довгу треба щороку платити 421,965.000 дол. відсотків, у пересічній висоті 4.77 проц. Звідомлення припоручає загальну заміну зобовязань Канади на нижчий процент. Сама домінія має 2„599,089.000 дол. довгу, від якого платить 121,637.300 дол. проц. Провінції разом винні 1„363,382.464 дол., від чого платять 62,715.593 дол. проценту; посередньо провінції винні (гарантовані позички) 215,977.011 дол. з 9,071.034 дол. річного проц. Канадійські муніципали винні 1„584,000.000 дол. з 77,616.000 дол. проценту на рік.

—o—

Зі сцени й естради.

„ЦИРУЛИК З БАГДАДУ" — комічна опера *Петра Корнеліюса* у виконанні муз. консерваторії ім. К. Шимановського.

Перед кількома днями влаштувала львівська музична консерваторія ім. Карла Шимановського попис своїх учнів (eниць), що складався з двох частин: рецитацій творів ріжних письменників (драматична школа під проводом відомої артистки Семашкової) і вистави II. акту незнаної зовсім у Львові опери Петра Корнеліюса „Цирулик з Багдаду". В цій опері виступало кілька молодих талановитих адептів оперного співу, з яких назвемо пані Штурм Олену і Деметрович Марію, а з мущин у першу чергу п. Евгена Цимбалістого (Нуреддін), що має ніжний, дуже симпатичний тенoровий голос, виразну дикцію і незлу техніку співання. При дальшій праці над собою має п. Цимбалістий всі дані свій голос відповідно розвинути і скріпити. Крім нього слід іще назвати барітона З. Юркевича. З невідомих причин відпав виступ п. Зенона Гумецького (каліф), якого партію співав адепт незвідомого нам назвища.

Ржисерував виставу п. Р. Циґанік, диригував справно п. Лерер. Вступне слово про значіння Корнеліюса в музиці і про виставлений твір виголосив д-р Северин Барбаґ. Опера підготована була дбайливо. *І. Н.*

—o—

✝ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Тадей Робак, студент регенсбурської школи церк. музики (Kirchenmusikschule) помер 7. ц. м. на грудну недугу. Покійний походив з Дрогобича. Був відомий не тільки в місті, але й цілому повіті як патріот та діяльний член українських місцевих товариств, як „Просвіта", „Дрогобицький Боян", „Робітнича Громада", Кружок „Рідної Школи" й інш. В 1931 році поїхав на студії до Регенсбурґу. Серед чужих людей та не дуже сприятливих обставин Покійний завдяки своїй молодечій енергії зумів вибитись на чільне місце та за короткий час поробити кольосальні успіхи в науці. Хто знає, яка будучність очікувалаб цього юнака, якби не страшна недуга та смерть. Який відомий та популярний був Покійний у Регенсбурзі, свідчить факт, що на його похорони зібралося кількасот осіб. Серед зібраних був репрезентований музичний світ такими світові відомими іменами, як композитори К. Тіль, директор Kirchenmusikschule, проф. Реннер та інші. Жалібного обряду доконав свящ. Гільдебрандт, що на закінчення виголосив промову, звеличуючи Покійного як вірного сина України та доброго християнина. Співав чудово регенсбурський катедральний хор (Dom.-chor). Після свящ. Гільдебрандта промовив проф. д-р Шремс, дириґент того хору, складаючи, на уманену вінками від ріжних установ та осіб могилу, чудовий вінок від хору. У всіх регенсбурґських щоденниках появилися некрольоги Покійного, з яких треба відмітити некрольог в урядовому націонал-соціялістичному „Ostwacht" та католицькому „Regensburger Anzeiger". Вічна Йому Память! П. С.

о. Юліян Гумецький, парох і декан Великомостенський, помер ненадійно дня 20. VI. ц. р. в 63 році життя. Похорон відбудеться в четвер дня 22. ц. м. в Мостах Великих. В. Й. П.!

Евстахій Волосенко, громадянин і посадник міста Тисьмениці в часах російської інвазії та за влади З. У. Н. Р., організатор культурних і економічних установ повіту, помер у 83 році життя. Похорони відбулися дня 14. червня ц. р. В. Й. П.!

ВІДГУКИ ДНЯ.

Як у людей.

Принесли діти до хати котика. Миршавий, заморений голодом і вимучений вуличниками. Сірі очка дивилися сумно і недовірчиво, а малі вусики були обірвані чи підстрижені якоюсь немилосерною рукою.

— Де ви його взяли? — питаю дітей.

— Там на вулиці були. Двоє таких маленьких, бідних. Одно втікло в пивницю, а друге ми принесли. Ней буде в нас.

— Неп буде!

Як тільки пустили його на підлогу, зашився в найтемніший куток і ніякими приємаками, ніякими пестливими словами не можна було його вимаянити з кривівки.

— Ото страшко! — докоряла йому моя мала доня. — Чогож ти так боїшся, я тобі молочка хочу дати.

Але „страшко" не довіряв ні ласощам, ні ласкавим словам. Ще більше засувався в куток і боязко слідив рухи дитини.

Опершу треба було його силою витягати, пхати мордочку в тепле молоко, тримати під носом кусок мяса. А потім хоч вже і їв, пильно стежив чи хто до нього не зближається. Зараз тікав знову під шафу і довго не показувався.

Минув тиждень, другий і „страшко" відмінився. Фізично та психічно. Вилиняле футерко поросло блискучою шерстю, запалі боки виповнились, вусики відросли. Вже не зашивався в кутки, навіть як щось зброїв і не давав себе припрошувати до їдла. Тільки зачув запах мяса, хвіст до гори, скік на стіл і зпід рук видирав.

„Страшком" лишився тільки в назві.

— Страшку!

І вже Страшко біг, бо знав, що дістане як не кусок чогось дуже смачного, то бодай добре слово.

З дня на день робився відважніший, більше безличний. Гонив по ліжках, ліз по килимі аж під стелю, перевертав вазонки з квітами і дер мої пантофлі.

-- Викину його назад на вулицю! — гримів я без переконання.

— Що-о-о? Такого любого котика?! Він такий пожиточний!

— Нівроку. Килими нищить, пантофлі подер, вазонок збив...

— Але як він гарно мухи ловить!

Я забував за всі збитки Страшка і тільки пазив, чи не крутиться по хаті яка мушка. Тоді замикав вікна, щоб не втікла, а Страшко справді гарно ловив їх. Що при тім десь щось збилося, чи вивернулось, то це зовсім зрозуміле.

Одного дня застав я в передпокою другого котика. Зовсім подібний до Страшка, тільки який-же нужденний і нещасливий. Сидів смирно в кутку і заїдав кусники мяса та хліба.

— Що це за кіт?

— Бідний якийсь котик — відповіла моя доня. —Я його принесла нагодувати. Може то навіть брат нашого Страшка...

Ану зведи їх до купи. А-нуж пізнають один одного.

Випашений, чистенький Страшко зволив по великих просьбах вийти до передпокою. Його брат витягнув мордочку і хотів понюхатися зі щасливішим родичем. Але Страшко зїжився і так грізно замурчав, що тамтой біднаха скулився і спустив голову. А Страшко фукнув і кинувся на нього з добре виострениии на килимі пазурами.

Приблуда не докінчив снідання, вяв хвіст під себе і драпнув з помешкання на город, а з городу знов у непривітний широкий світ.

Я вибив Страшка, але бив без переконання. Він-жеж не зробив нічого проти законів природи, а тим менше проти законів людських.

Просто нагнав на чотири вітри члена котячої суспільности, який був без посади.

Галактіон Чіпка.

Дописи.

КАЛУЩИНА.

Село голодує. Передновок, що все давався у знаки гірським селам калуського повіту, дається в цьому році куди болючіше відчути, ніж у попередніх роках. Зокрема крайня нужда і голод заглядають у вічі таким гірським селам, як Ясень, Слівки, Небилів і цілій низці сіл, яких населення удержувалося з праці по лісах та взагалі з деревного промислу, в якому тепер цілковитий застій. Нема що говорити про якісь зарібки від літників, що з причини страшної погоди цілком не приїздять. Буває, що цілі родини просто примирають з голоду, не бачучи цілими днями шматка хліба. А помочі нізвідки! Тож слід нам подумати над цим і ділом помогти голодному населенню. Але скоро, бо може бути за пізно!

Діточі садки. Заходом кружків „Р. Ш." зорганізовано на час літніх ферій діточі садки під проводом кваліфікованих сил в 11 місцевостях калуського повіту, а саме в Калуші, Бережниці Шлях., Болохові, Бабині Зар., Верхні, Голині, Довгій Войн., Завадці, Новиці, Угринові Старім і Хотіні. У кожному з цих садків є вписаних пересічно по 40 дітей, над якими лікарський догляд обняв [illegible] безкорисно лікар д-р Дозорський, який [illegible] одинокі садки для перегляду дітей.

Мазепинське свято в Калуші. Філія „Просвіти" в Калуші підготовляє на день 25. червня ц. р. велике повітове свято з приводу 300-ліття смерти гетьмана Мазепи. В програмі панахида, академія на площі „Укрвінбанку", а опісля народній фестин. При сприяючій погоді сподіються масової кількости учасників з Калущини і сусідніх повітів. Проектований похід не відбудеться з причини заборони влади.

СТАРОСАМБІРЩИНА.

Після арештувань в Лужку Гор. та Бусовиськах і вистава „Наталки Полтавки". Села Лужок Горішній та Бусовиська (пов. Турка) переживають важкі часи. Після виарештування в цих селах найсвідоміших людей з бувш. сен. о. Ю. Татомиром на чолі турчанське староство зарядило в обох селах надзвичайну нічну варту, по 13 осіб із кожного села, яка має стерегти камінного моста в Лужку Гор., на якому якась злочинна рука вималювала ст. пост. М. Янущака зі Стрілок та вмістила речення: „Ще не вмерла Україна". Делегація селян із Лужка Горішнього, яка їздила дня 16. VI. до староства в Турці у справі тих арештувань, нічної варти і т. д., не добилася у старости п. Добошинського нічого. П. послові Тершаківцеві, якому турчанське староство заборонило уладити в дні 18. VI. віче в поблизькій Топільниці, і який хотів уладити там бодай довірочну нараду, заповів комендант поліційної станиці у Стрілках Безляк, що ту нараду розвяже. Серед такої атмосфери відбулася в Лужку Горішнім дня 18. VI. вистава „Наталки Полтавки". Такої фреквенції не мала ще ні одна вистава в цьому селі, хоча останніми роками було їх тут біля тридцять. Велика саля ще невикінченої домівки кооперативи виповнилася дослівно вщерть місцевими та гістьми з Бусовиськ і Тершова. Та не зважаючи на небувале переповнення і стиск, усі присутні поводились якось дивно поважно й гідно. Підчас перерв публика самочинно почала співати народні та стрілецькі пісні й ніхто із салі не виходив „на папіроску". Слухаючи тих пісень та обсервуючи зібраних, чулося щось велике, шляхотне й палке, що лучило тих кілька соток людей в одно. Після вистави відспівали всі зібрані „Ще не вмерла Україна". Настрій на тій виставі був дійсно небуденний.

БЕРЕЗІВЩИНА.

Заборона аматорських вистав у Павлокомі. Читальня „Просвіти" в Павлокомі, пов. Березів, звернулася 18. травня ц. р. з відповідно остемпльованим проханням до староства в Березові на дозвіл відіграти песу Тобілевича „Мартин Боруля". Песа ця дозволена дирекцією львівської поліції до ч. 7603/892, що в поданні зазначено. Одначе староство не взяло прохання читальні під увагу, вимагаючи, аби подання було виготовлене в польській мові, хоч на терені Львівського Воєвідства вільно писати до цивільних та адміністраційних урядів по українськи і того нашого права досі не квестіонувало. Крім того староство зажадало одного примірника песи, що читальня негайно виконала. Колиж дозволу на виставу таки не можна було дістати, виділ читальні вніс у цій справі рекурс до Воєвідства. Побачимо, як Воєвідство поставиться до цієї справи.

ПІДГАЙЦІ.

Повітовий концерт у честь Шевченка. В неділю 18. 6. ц. р. заходом Виділу філії „Просвіти" в Підгайцях відсвятковано Шевченкову память повітовим концертом.

на якого програму склалися хорові й музичні продукції, деклямація й інсценізація. Назагал усі три хори вивязалися добре із своїх завдань. Миле враження зробив хор з Сільця під оглядом дбайливого виконання пісень і своїм зовнішнім виглядом, при чому слід зазначити, що він виступив уперше на сцені як хорова одиниця. Вишколити хор у короткому часі в селі, де ніколи збірної пісні не було чути, це безперечно велика заслуга церковного диригента п. Сухожака. Другий хор, із Галича, має всі дані до дальшого розвою і при невпинній праці дає запоруку, що стане одним із найкращих хорів повіту. Давній хор підгаєцької читальні, що має за собою свою традицію, виказав великі голосові цінності, але як надто певний себе виказав малу підготовку, що змушує до побажання більшої консолідації. Його точки: „Ой чого ти почорніло" і „Гамалія" здобули йому знову велике признання публики. На особливішу увагу заслуговує участь у концерті студ. Е. Ткачука, який у палкому вступному слові, вказуючи на значіння Шевченка у наших визвольних змаганнях підчеркнув, що не сліпий культ генія і не сама традиція має бути головним чинником в уладжуванні Шевченкових свят, а розуміння його ідей, любови до народу і краю. Гарне враження робили добре продумані деклямації тогож Ткачука, а головно вперше на підгаєцькій сцені виведена інсценізація „Тополі", як жива ілюстрація до поеми. Рясними оплесками привітала публика смичковий квартет і скрипкове сольо п. Крушельницького з Бережан, що були гарними і рідкими точками на підгаєцькій естраді. Годиться підчеркнути заслуги диригента п. О. Мостового, що проводячи хорами Підгайців і Галича, доложив багато праці до зорганізування хорів і майстерного опрацювання репертуару. Концерт мав дві основні хиби: спізнена пора й абсолютно за довга програма. Одначе коли зважити, що це було повітове свято, то ті хиби дадуться вкінці оправдати.

Інж. С. Б.

—о—

СПОРТ.

Україна—Світезь.

Відплатні змагання за мистецтво А-кляси між цими дружинами відбудуться в неділю 25. п. м. на грищі Чорних в год. 11-ій передполуднем. Дотепер грали обі дружини між собою за мистецтво 5 разів і кожний раз перемогла Україна, що має відношення воріт 22:5 у свою користь. Ціни білетів найнижчі.

З українського спортового життя у Підгайцях.

В кожним роком спорт здобуває собі щораз то більше прихильників. Навіть по малих містечках закладаються спортові гурти, клюби й товариства, що гуртують у себе українську спортову молодь. Мин. року заложено в Підгайцях Т-во „Совіа", при якому миттю завязалась секція копаного мяча. Спершу була це скромненька дружина, що до перших змагань була приневолена „позичати" собі грачів з Ходорова, зате нині має вона свій повний склад і є надія, що небаром згуртується і друга дружина. Зате добра воля, несогірші грачі є; колиб іще більше заінтересовання місцевого громадянства, то можна надіятися, що наша дружина виб'ється небаром на одно із чільних місць підгаєцької округи. Коби так ще й жіноцтво горнулося до спорту і завязало собі секцію відбиванки чи кошиківки, тоді спортове життя йшлоб у нас повним руслом.

ПІДГАЙЦІ. *У. С. К. при „Соколі" — Поліційний Спорт Клюб* 3:1 (3:1). В мин. неділю розіграла наша підгаєцька дружина перші змагання з Поліційним Спорт. Клюбом, які вирішила певно у свою користь. Наша одинадцятка представлялася дуже корисно: молоді хлопці в червоних сорочинках з жовто-блакитними емблемами на грудях. Цілий час перевага була по стороні У. С. К-у, головно в першій половині, бо в другій деякі грачі попустили. Найліпшими на грищі показалися: Сена, Елиів Т. і О., Пенкальський М. та воротар Гілітович. Ворота стріляли Сена (2) і Елиів О. (1). Суддював без закиду п. Степанович.

КОЛОМИЯ. *Пролом (Станиславів) — Дрор* 1:1. Змагання за мистецтво Б-кляси.

Нові книжки й журнали.

ЗВІТ З ДІЯЛЬНОСТИ Т-ВА „УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ ДІМ" У ЧЕРНІВЦЯХ за 1932-33. Чернівці 1933. Стор. 18. 8°.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр.

Четвер, 22. червня год. 7.30 веч. „Капітан з Кеденіку" (вист. Тт. Ярача — остання вистава).

Театр Ріжнородностей.

Четвер, 22. червня год. 7.30 веч. премієра „Вбю II" італ. комедія Росса.

Кіна.

АДРІЯ: „Білі ночі".
АПОЛЬО: „Акселя" (на осн. Пера Беноа).
АТЛЯНТІК: „Оженися зі мною!"
КАСІНО: „Дивогляди — примхи природи".
КОЛІСЕЙ: „Побіда чорного Джека", ревія „Бо тут кипить забава".
КОПЕРНИК: „Мій приятель, король" (Том Мікс), „Медовий місяць".
МАРУСЕНЬКА: „Мій приятель король" (Том Мікс), „Медовий місяць".
МІРАЖ: „Дівчина з країни бурі".
МУЗА: „Жінка без будучини".
ПАЛЯС: „Екстаза".
ПАН: „Натхніння" (Гр. Гарбо) і комедія.
ПАСАЖ: „Пуща", „Пат і Патахон".
СТИЛЕВЕ: „Експрес Рим" і ревія „Ідемо на літнище".
ХИМЕРА: „Погасаюче полумя" (Кліф Брук).
УТІХА: „Пімста Тонга" та ревія.

Закордонне радіо.

Четвер, 22. червня 1933.

Мор. Острава (263,8) 14.50 Військ. оркестра, 19.30 „Сімоне Боканегра" оп. Вердія; **Бреслав** (325) 17.30 Пісні; **Мілано** (331,4) 20.30 „Фавст" оп. Гунода; **Штутгарт** (360,6) 10.40 Кам. музика; **Білгород** (429,7) 19.50 Пісні, **Відень** (518,1) 11.30 Квартет, 17.25 Солісти, 20.00 „Ганс Гайлінг" ром. опера Маршнера; **Мінхен** (532,9) 20.06 „Мадам Батерфляй" оп. Пучінія; **Будапешт** (550,5) 13.30 Циг. оркестра, 20.30 Вечір Пучінія; **Любляна** (575) 21.15 Спів; **Харків** (937,5) 9.00 Трубна оркестра, 10.00 Звуковики, 15.00, 17.30 Концерт.

Пятниця, 23. червня 1933.

Братислава (279,3) 12.30 Легка музика, 18.20 Шопенова соната г-моль; **Мілано** (331,4) 20.30 Симф. концерт; **Гельсінгфорс** (368,1) 19.05, 19.25 Спів, 20.15 Нар. танки; **Ляйпціг** (389,6) 16.00 Концерт, 20.15 Нар. пісні й оповідання, 23.00 „Норимберські співці" оп. Вагнера; **Білгород** (429,7) 19.00 Пісні; **Рим** (441,2) 17.30 Солісти, 20.45 Концерт; **Прага** (488,6) 22.30 Сучасна музика; **Мінхен** (532,9) 21.10 Концерт; **Харків** (937,5) 9.00, 15.00 Концерт, 10.00 Музика для дітей, 10.30 Радіокомпозиція, 13.50 Трубна орхестра, 18.00 Муз.-літ. авдиція, 19.00 Симф. концерт з Української Фільгармонії.

Львівське радіо.

Четвер, 22. червня 1933.

7.00—8.00 Ранішня авдиція; 12.10, 12.35, 14.55, 15.10, 16.30, 18.05, 18.35 Грамофон; 12.55 Полудневий денник; 15.25 Господарський комунікат; 15.35 Грамофон; Збіжева біржа; 15.50 Про моду; 17.00 Відчит; 16.45 „На Каленбергі" муз. репортаж; 18.15 „Як живуть і працюють на Ведмежому Острові"; 19.00 Всячина; 19.15 Звежинецький коник, 19.45 Відчит; 20.00 Концерт (музика, спів); 21.00 Рільничий комунікат; 22.00, 22.40 Танкова музика; 22.25 Спортові вістки.

Пятниця, 23. червня 1933.

7.00—8.00 Ранішні авдиції; 12.10, 12.35, 14.55, 15.10 Грамофон; 12.25 Огляд преси; 15.26 Господарський комунікат; 15.35 Грамофон, Збіжева біржа; 16.00 Концерт; 17.00 Театр. фейлетон; 17.15 Концерт (музика, спів Евген Наріжний); 18.15 Про масаж; 18.35 Фортепян, скрипка; 19.40 На овиді; 20.00 Муз. балачка (Рімський-Корсиков); 20.15 Симф. концерт (Рімський-Корсаков); 20.50 Веч. денник; 21.00 „Вікенд"; 22.00, 22.40 Танкова музика; 22.25 Спортові вістки.

—о—

БІРЖА.

Долар у приватних оборотах 7.25 зол.

ВАРШАВСЬКА БІРЖА.

Трансакції. Продажа. Купно.

Бельгія 124.55, 124.86, 124.24; Данціг 173.83, 174.26, 173.40; Голяндія 358.35—358.30, 359.20, 357.40; Льондон 30.29—30.27, 30.43, 30.13; Париж 35.10, 35.19, 35.01; Прага 26.55, 26.61, 26.49; Швайцарія 172.16, 172.59, 171.73; Італія 46.70, 46.93, 46.47; Берлін 211.50.

Акції.

Банк Польський 75 і пів.

ЗБІЖЕ.

За 100 кг. льоко ст. над. парітас 200 км. Ціни ринк.	золотих від	золотих до
Пшениця двірська	31·—	31·50
Пшениця збірна	28·75	29·25
Жито одноціле	16·25	16·75
Жито збірне	15·25	15·75
Ячмінь двір. одноцілий	12·25	12·75
Ячмінь на мливо	10·75	12·25
Овес галицький	9·75	10·25
Овес замоклий	10·50	11·—
Кукурудза краева	14·25	14·75
Бараболя промисл.	2·50	3·—
Фасоля біла	17·—	20·—
Фасоля колірова	13·—	14·—
Фасоля краса (з мішк.)	12·—	13·—
Горох пів-Вікторія	18·—	20·—
Горох полевий	14·—	16·—
Бобик	10·50	11·—
Вика чорна	7·—	7·50
Вика сіра	6·—	6·25
Сіно солодке прасов.	6·50	7·50
Солома прасована	4·50	5·—
Гречка	13·—	13·50
Льон	38·—	40·—
Лубін синій	8·—	8·25
Ріпак озимий	40·—	42·—
Висівки житні	8·25	8·50
Висівки пшеничні	7·75	8·—
Пшоно	26·50	27·50
Просо краеве	15·—	15·50
Макухи льняні	17·—	18·—
Конюшина черв. зв.	70·—	72·—
Мак синій	180·—	190·—
Мак сивий	160·—	170·—

100 кг. льоко Львів	від	до
Пшениця двірська	32·—	32·50
Пшениця збірна	29·75	30·25
Жито одноціле	17·75	18·—
Жито збірне	16·75	17·25
Ячмінь на мливо	13·25	13·75
Овес збірний	11·—	11·50
Мука пшен. люксусова	61·50	62·—
Мука пшен. 65 проц.	46·—	47·—
Мука житня тип урид.	32·50	33·—
Висівки житні	8·50	8·75
Висівки пшеничні	9·—	9·25
Крупи ячмінні грубші	24·—	26·—
Пшоно ч. 1	34·—	36·—
Пенцак ч. 10	23·—	25·—
Сіно солодке кр. пр.	7·50	8·50

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ":

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 21. VI.: З приводу слабої тенденції на масло, ціни не ставиться. Молоко 15 сот., сметана 70 сот., яйця 2.60 за копу. Тенденція на масло і молоко слаба, на сметану і яйця удержана.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

На Рідну Школу зложили: (з Канади в дол.) Епископська Канцелярія у Вінніпегу 47.87, які переслали на руки Преосв. В. Ладики; У. кат. парохія в Торонто зі збірки 4.42 і 8.50; У. кат. парохія в Судбури з концерту у честь Шевченка 9.50; з концерту в честь Шевченка в Київі-Алта 20.45; Січ у Йорктоні з листопадового концерту 5. Абітурієнтки коедукаційної гімназії Р. Ш. в Тернополі з нагоди матури 50 зол. — Всім Вп. Добродіям складає щиру подяку Головна Управа.

Замісць святочних побажань: о. мітрат Олекса Базюк 10; по 5 зол.: посол д-р Любомир Макарушка, д-р Максим Музика, Наталія і Стефан Поповичі, Варшава, Ярослав Сінгаєвич, Стрий, Марія Чавс, Надвірна і посол О. Яворський, Львів; по 2 зол.: д-р Гриць Ганкевич, Снятин, о. Григорій Діякон, Кропивник, Василь Зеленяк, Борислав, Микола Мазурок, Станиславів, Андрій Назар в Чехах і мгр. Михайло Хомяк, Сянік; о. Василь Луцький, Саджавка 1 зол. — Вп. Жертводавцям складає щиру подяку Головна Управа.

На Рідну Школу зложили в зол.: Вп.: Кружок Рідної Школи в Зборові 20, Кружок Рідної Школи в Бучачі 24, Кружок Р. Ш. в Сколім 15, Кружок Р. Ш. в Збаражі 10, Кружок Р. Ш. в Угнові 10, Родина Бачинських, Львів 20, Ірена і Орест Радловські, Львів 10 замісць квітів на домовину бл. п. Радника Ілії Кокорудза; Т-во „Дністер", Львів 50, Микола, Ольга Олімпія і Сидоня Стефановичі 20, Розалія Буданиська, Заліщики 10, Зенон і Олена Поповичі, Жуків 10, замісць вінця на домовину бл. п. о. А. Стефановича; Люба Мосевичева, Торунь 28, зібраних між заточенцями; III. і IV. курс учениць семинарії СС. Василіянок, Львів 9, замісць вінка на домовину бл. п. Філярета Гладиловича; Евгенія Величковська, Базар 15, замісць повідомлень про смерть о. Нестора Величковського, пароха в Базарі к. Чорткова, який помер 23. IV. в 64 році життя; Марія і Іван Савкови в Коломиї 10, замісць квітів на могилу бл. п. Богдана Чолія. **Замісць Балю:** зложили по 10 зол.: Т-во „Основа" Львів, д-р Маріян Стахурський Львів, д-р Іван і Софія Раковські Львів, Миколай Стефанович Самбір; д-р В. Кубійович Краків 8 зол.; по 5 зол.; д-р В. Кашубинський Львів, Гнат Гнатюк Сокаль, д-р Водославський Галич, директор інж. Микола Творидло Львів, проф. д-р Конст. Кисілевський Львів, адв. д-р І. Дудикевич Бібрка, д-р М. Фуртак Микулинці, о. Василь Мотюк Маріямпіль, Антін Файгель, адвокат в Заболотові, д-р Антін Перегінець, адв. Станиславів, Михайло Стронціцький, суддя Калуш, Володимир Михалевич Краковець; по 3 зол.: д-р Михайло Бабій, адвокат Львів, д-р Осип Савицький, лікар Дунаїв; інж. Ніжанковський Львів 2.50; д-р Мих. Гринів, адв. Бучач 2, Дмитро Жук Павлова 2, Слава Маланич Львів 2, Маркіян Букачевський, студ. Завале 1.

Присилайте передплату!

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

ІНЖИНІРИ КАХНИКЕВИЧ І БІЛИНСЬКИЙ — концесіоноване технічне бюро для інсталяцій електричних і водопровідних уладжень, моторів, помп, турбін. Проектування електрівень та інших промислових заведень. — Львів, ул. Генінга ч. 36. тел. 48-06. 2504 1—1

ФОРТЕПЯНИ, ПЯНІНА знамениті, першорядних фабрик від 900 зол. продає, міняє **ГАНАК**, Пілсудського 21, І. 10-15

ВПИСИ на рік 1933/34 до новочасної рідної школи крою і шиття та домашнього господарства приймає Марія Пісарська, Львів, Сташіца 8. II. п. 2506 1—1

АДМІНІСТРАТОР ТИМЧЕНКО! Негайно приїхати до Львова — Котко.

МАШИНА до писання „Адлер" українсько-польська, оказійно продається. „Машинополь", Львів, Сикстуська 9. 1—1

РУТИНОВАНИЙ з довголітньою судовою та адвокатською практикою бувший урядовець суду шукає місця в адвоката або нотаря. Зголошення: Перемишль, Дружбацької 10, мешкання 6. Василь Охремівський. 2501 1—1

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

КОНКУРС.

Головна Управа Рідної Школи оголошує отсим конкурс на три посади катехитів при школах у Львові, а саме: а) при школах ім. Б. Грінченка, б) при школах ім. Т. Шевченка і в) при школі ім. Князя Льва і Короля Данила.

Речинець вношення подань до кінця червня 1933.

Винагорода згідно з нормами, які обовязують у школах Р. Ш.

Вимагані повні кваліфікації.

ГОЛОВНА УПРАВА РІДНОЇ ШКОЛИ:
Д. Великанович, заст. голови,
Д-р М. Коновалець, секретар.

Подільський Союз Кооператив у Тернополі оголошує

КОНКУРС

на крамаря до сільської кооперативи.

Умови: відповідна освіта, практика та хист поводитися з покупцями. Бажане знання музики (хор, орхестра). Платня в процентах від торгу. — Оферти разом з докладним описом життя слати на адресу **Дирекції ПСК. в Тернополі, вул. Міцкевича 11.** 2500

Гребенів к. Сколього.

Подаю до відома, що в цім році сама буду вести свій пансіон „Емілія". Гарні мешкання, домашній харч, здоровий. — Ціни низькі.

ЕМІЛІЯ СТЕРНЮК.

З друкарні Вид. Спілки „Діло". Львів Ринок 10. Видає Видавнича Спілка „Діло". За редакцію відповідає Олександер Костик.